

KRISTI FÖRKLARINGS ORTODOXA KYRKA

Birger Jarlsgatan 98, Box 19 027, 104 32-Stockholm, tel. 08-15 63 16

april – juli 2006

KRISTUS ÄR UPPSTÅNDEN !

Kristi Förklarings ortodoxa församling grundades år 1617. Församlingen ingår i det Ryska Ortodoxa Ärkestiftet i Västeuropa, vars administrativa centrum, Ärkebiskop, Stiftsstyrelse och Teologiska institut Saint-Serge finns i Paris. Sedan år 1931 är stiftet upptaget i det Ekumeniska Patriarkatet i Konstantinopel.

Nuvarande Kristi Förklarings ortodoxa kyrka invigdes år 1907 och är förklarad för byggnadsminne.

Ryska Ortodoxa Kyrkan - Kristi Förklarings ortodoxa församling är ett i Sverige registrerat trossamfund. Se vår hemsida www.ryskaortodoxakyrkan.se

Kristi Förklarings ortodoxa kyrkas församlingsblad sänds gratis till församlingens medlemmar, vilka erlagt församlingsavgiften 1000:-/år. Övriga som önskar få församlingsbladet bidrar till kostnaderna genom insättning på församlingens postgiro 15 77 95-6

Om fruktan och om uppståndelsen

Dödens kraft manifesterar sig i dödsfruktan. Genom fruktan börjar döden behärska människan och förgiftar därigenom livet självt. Om det har sagts oss att ”denna världen är försänkt i det onda” – och det är just det som vi ser runt omkring oss i den moderna världen – så verkar det onda icke desto mindre genom fruktan. I vår fallna värld utgör fruktan en mäktig drivkraft för ”framsteget”. Den plågar människan, och människan ägnar i sin förtvivlan all sin livsenergi åt att övervinna denna fruktan. En utväg är glömska. Den framkallar hos människan den narkomanmentalitet som är så utmärkande för vår moderna civilisation. Vi har hittat på en oändlig mängd **medel att glömma** – konsumtion, hyperaktivitet, olika ideologiska strävanden, produktion och försäljning av alla möjliga slags stimulantia – nu även kemiska och virtuella – för att tillfredsställa lidelserna...

På grund av fruktan blossar på detta sätt syndfulla njutningar upp, lögn och vidskeplighet får ny inspiration och våldet blir allt märkbarare. Vi fruktar för vår egen del, vi är rädda för andra människor, för fattigdom, för sjukdomar och för att bli gamla. **Fruktan för döden.**

Människan är dock inte skapad för döden utan för livet, och för det eviga livet, men djävulen har bestulit människan på denna Guds gåva. Men kan verkligen djävulen styra livet? Nej, naturligtvis inte, och därför har han ingivit människan **sin fruktan**, sin egen eviga fördömmelses dödliga fruktan, för att fördystra hennes liv och lägga dödens mask över det.

Det är den fruktan om vilken aposteln Jakob säger: ”Också de onda andarna tror, och darrar” (Jakob 2:19). En sådan paradox – tro och fruktan tillsammans! Men en sådan de onda andarnas tro existerar och dess utmärkande drag är just fruktan, en fruktan utan ånger, utan hopp och utan kärlek. Den helige evangelisten Johannes förklarar: ”Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken fördriver rädslan, ty rädsla hör samman med straff” (1 Joh 4:18).

Men har vi inte blivit befallda att frukta Gud? ”Gudsfruktan är kunskapens begynnelse”, säger Skriften (Ords 1:7), och ”Gudsfruktan är en källa till liv, en hjälp att undgå dödens snaror” (Ords 14:27).

Och inte bara vi utan också änglarna fruktar Gud **på heligt sätt.**

Just i **heligheten** döljer sig utplånandet av denna motsättning. Helig i Sig Själv kan bara Gud vara, men Han överför Sin helighet på hela Sin skapelse genom utsäglich kärlek, och i synnerhet på änglarna och människorna. Allt som är heligt kommer av Gud, är hämtat ur Hans helighet. Men av detta följer medvetandet om att heligheten inte tillhör oss utan bara kan erhållas som gåva, och dessutom att om vi sidan berövas heligheten, om vi avfaller från den, så kvarstår ingenting annat än vårt eget mörker och vårt eget andliga armod. Det är detta medvetande som vi kallar **helig Gudsfruktan** – fruktan för att på grund av våra synder förlora Guds nåd. Detta senare har ingenting gemensamt med den andra,

den sataniska rädslan, lika lite som ljuset har något gemensamt med mörkret. Ty om vi inte fruktar på heligt sätt, då är vi inte rädda för att förlora Gud utan vi är rädda för Gud Själv och anser Honom vara ond, fruktansvärd, hämndlysten, långsint och tyrannisk... I själva verket är den fruktan för döden som vi talade om i början ingenting annat än fruktan för livet! Finns det någonting på jorden som är värre än denna hädelse?

När heligheten besöker jorden så kommer den inte ensam utan alltid i sällskap med den himmelska kärleken. Det finns ingen helighet utan kärlek och ingen kärlek utan helighet. Båda är egenskaper som tillhör den högre, gudomliga existensen. I själva verket är kärleken en oförklarlig, helt fri, orsakslös och oegennyttig önskan att **ge ut sig själv för andra** och att ta emot andra i sig själv. Detta är inte utmärkande för oss och det beror inte av oss – Gud har först visat oss det: ”Ty så älskade Gud världen att Han utgav Sin enfödde Son” (Joh 3:16).

Inte heller före Jesus Kristus dolde Gud sin helighet. Den utgöts rikligt även i Gamla Testamentet. Om den inte hade gjort det skulle det inte ha funnits så många rättfärdiga män och kvinnor, Guds heliga, fromma bedjare och psalmsångare. Och trots att människan kunde vara helighetens tjänare, så var hon inte i stånd att helt och fullt ta den till sig. Det som heligheten åstadkom i det Gamla Testamentets människa – och det är något stort – var att den förändrade hennes fruktan. Som vi redan sett så förvandlades den hedniska, gudlösa och sataniska rädslan till Gudsfruktan. Även om det fortfarande var en fruktan. På samma sätt förvandlades människan i Gamla Testamentet från syndens tjänare till Guds tjänare, den Levande Gudens tjänare. Men hon förblev en tjänare. Lagen förberedde henne men förmådde inte själv återupprätta Adams förlorade ställning som Guds son. Och människan kan inte vara Guds son

utan att ta emot Guds helighet helt och hållet, i sitt djup, precis som järnet tar emot elden och självt blir liksom eld. Återupprätta denna förbindelse kunde bara Kristus, Guds Enfödde Son, genom vilken den Helige Ande kom in i världen, och genom Anden har vi alla blivit Guds söner och undfått fullständig helgelse.

Den väg på vilken Kristus trädde in i världen är inte något slags ”kosmisk” okänd väg. Den är vår egen sorgesamma väg, på vilken redan Adam gick: födelsens, lidandets och dödens väg. Och dödsriket. Kristus gick hela vägen, han ville vara delaktig i allt, Han flydde inte undan någonting – varken födelsen, lidandet eller döden. Eller dödsriket. Där fann Han Adam, som hade blivit fast i den dystra dalen.

Före dödsriket verkade Han som en Människa som inte motsatte sig någon eller någonting – Guds milda lamm ”som tog på sig världens synd”. Men sedan triumferar Guds kraft i uppståndelsens ljus och ingen kan hejda den. Låt oss uppmärksamma att uppståndelsens ljus inte bara uppenbaras för världen, någonstans på jordens yta, som ett skådespel eller en ögonfröjd. Den första plats där det visar sig är i dödsriket, där ingenting egentligen är synligt, ty där råder ett totalt mörker, en kompakt gudlöshet. Ljuset tändes först upp mörkret inifrån – ”och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det” (Joh 1:5) – och sedan uppenbarar det sig ur djupet för alla som blivit räddade från mörkret, det visar sig för apostlarna och det visar sig för dem som älskat Herren. Och det visar sig inte som en syn eller som en lära utan det visar sig som ett klart och högst verkligt faktum: **Kristus är uppstånden!**

Det finns ingenting att tänka eller säga mera. Vi har sett den Levande Kristus' uppståndelse, Han som i tre dagar var död, och vars död inte ens dödsriket kunde kvarhålla, därför att det enligt de heliga fäderna väntade en människa, men mötte Gud.

Genom Frälsarens död och uppståndelse har vi fått något unikt: **erfarenhet** av död och uppståndelse; Kristus har givit oss Sin erfarenhet, liksom även erfarenheten hos de människor som Han återuppväckte under Sitt jordeliv, i första hand Lazarus. Efter sin första död och efter det att Kristus hade väckt upp honom levde han ännu många år på jorden och lämnade spår i historien. På samma sätt levde och vittnade andra människor som Kristus hade uppväckt från de döda – Jairos' dotter, änkans son osv

På det viset har det i världen funnits vittnen, som **själva** varit **där** och **kommit tillbaka**, och som har vittnat – några om dödsriket, Kristus om segern över dödsriket, om det eviga livet och om Faderns Rike.

Sedan dess, om också inte helt och fullt, utan såsom "en gåtfull spegelbild" (1 Kor 13:12) men ändå ganska klart vet vi vad som väntar oss. När vi bekänner "jag tror på de dödas uppståndelse och på ett evigt liv", så är det inte en inlärd teologisk sentens utan just levande erfarenhet, en verklighet som vi **har sett** – Herren har Själv visat oss den i Sitt uppståndna, levande kött, under de **fyrtyo dagarna** fram till Himmelsfärden, först med aposteln Thomas, som fick tillåtelse att sticka in sin hand i Uppståndnes revben (jfr Joh 20:25).

Genom erfarenheten av och medvetandet om döden och om uppståndelsen fördrivs den skräckinjagande okunskapen, som ormen i paradiset använde sig av för att öka människans fruktan. När aposteln talar om "dödens udd", så påpekar han att det är synden (jfr 1 Kor 15:55-56). Men antagligen misstar vi oss inte om vi tillägger att dödens udd också är fruktan – detta bittra vapen som vaktar syndens

slaveri – eftersom fruktan och synd som vi sett är tätt förbundna.

Men eftersom fruktan också är en naturlig mänsklig känsla, så borttar Kristi uppståndelses goda, himmelska ljus allt som är ordlöst, dystert och undermedvetet och förvandlar denna känsla stilla och omärkligt till frid och hopp. Den upplyser även den vördnadsvärda men ännu gammaltestamentliga känsla som vi kallar gudsfuktan och förvandlar den till andlig kraft.

Denna **fruktans omvandling** – såväl den naturliga mänskliga som den gammaltestamentliga, ser vi på gränsen mellan Gamla och Nya Testamentet, omedelbart efter Kristi uppståndelse, när apostlarna ännu inte hade insett det glada budskapets **kraft** och satt bakom reglade dörrar "**av rädsla**" (jfr Joh 20:19). Men det är just genom reglade dörrar (och hjärtan) som den uppståndne Herren kommer med orden "Frid åt er alla" (Joh 20:21) – och rädslan förvandlas plötsligt till frid och glädje.

Femtio dagar efter denna händelse sänkte sig den Helige Ande över dem och uppenbarade och bekräftade **en ny skapelse** i Kristus (jfr Gal 6:15) – en människa som vågar, som brinner med andlig eld, som med Kristi ljus inte bara lyser upp sig själv utan också andra, hela världen. Och detta är redan en frukt av den återskapade rätten som söner, en uppenbarelse av Guds Rike, en verksam sonlig delaktighet i den eviga glädjen, där det inte finns ens en skymt av något slags rädsla utan bara nåd och liv i Gud Fader: "Ni har inte fått en ande som gör er till slavar så ni måste leva i fruktan igen; ni har fått en ande som ger söners rätt så att vi kan ropa: 'Abba! Fader!'" (Rom 8:15).

Kristus är uppstånden!

F. Angel Velitchkov

Oljan som nåd och ljus

I år har vi beslutat att kvällen före Stora torsdagen fira det Heliga Oljesakramentet (Soborovanie) som brukar ske i många ortodoxa församlingar.

Det är ett sakrament som kan ges åt enskilda svårt sjuka människor, på särskild beställning, men det sker inte ofta. Men en gång om året ges det åt alla, eftersom man kan anse att vi alla är sjuka människor, om inte kroppsligen eller själsligen så i alla fall andligen. Och andlig sjukdom är en synd, som kan få sitt uttryck såväl i själen som synligt i kroppen. Och här måste det påpekas att Oljesakramentet inte bara har en botande inverkan utan att det också är syndaförlåtande, dvs att genom det så blir oss våra synder förlättna, och även samvetet renas.

Det grekiska ordet "eleos" uttrycker två begrepp, som till synes inte har något med varandra att göra – nåd och ljus. Men på det bibliska planet är de närstående och besläktade. Låt oss komma ihåg att Gud i sin **nåd** låter glädjens **ljus** lysa i regnbågen, när han sluter Förbund med Noa, enligt vilket det inte längre ska råda någon fiendskap mellan Honom och människorna trots att de är syndiga. Ett tecken på denna nåd och ett förebud om detta ljus är en olivkvist (jfr 1 Mos 8:11).

Sedan ser vi, i en helt annan kontext, att människan fått **olja** från samma växt (olivträdet) till **föda**, och till **lindring av plågor**, och till **ljus**.

Som botemedel är olivoljan känd sedan forntiden. Det är därför inte av en tillfällighet som den är en symbol både för Guds nåd och för barmhärtighetens dygd, om vilken Frälsaren talar i liknelsen om den barmhärtige samariten (jfr Luk 10:34).

Oljan är också källan till det "stilla" kvällsljuset som vi sjunger om i hymnen "O, stilla ljus" på kvällsgudstjänsten. Och naturligtvis begränsas inte denna olja, eller dess ljus, i Kyrkan till bara praktisk användning utan den har sin djupa symboliska betydelse. Den uttrycker synligt den andliga realiteten i det Gudomliga ljuset, som är högre än allt ljus i sinnevärlden.

Det är den Helige Andes nådefulla ljus, apropå vilket den helige Serafim Sarovskij säger att meningen med människoliv är få del av detta ljus. Om tragedin i att förlora detta ljus talar den evangeliska liknelsen om de fåvitska jungfrurna, som inte i tid hann att skaffa sig olja, dvs Guds nåd (jfr Matt 25:1-11).

Indrag i kyrkan är oljan närvarande inte bara som ett materiellt belysningsmedel utan den välsignas - och helgas i många och olika gudstjänster, och i var och en av dem har den en speciell, en särskild innebörd. En innebörd har den olja som ingår som beståndsdel i den heliga Myrran, en annan har kröningsoljan och ytterligare en annan den olja som vigts för smörjelsen när vi firar Kristi Dop, liksom den olja som används vid stora kvällsgudstjänsten eller den som används vid heminvigning.

Men den viktigaste och mest verksamma helgelsen får oljan i det Heliga Oljesakramentet. Det är bara aposteln Jakob i sin epistel som talar om detta, men han gör det ganska klart:

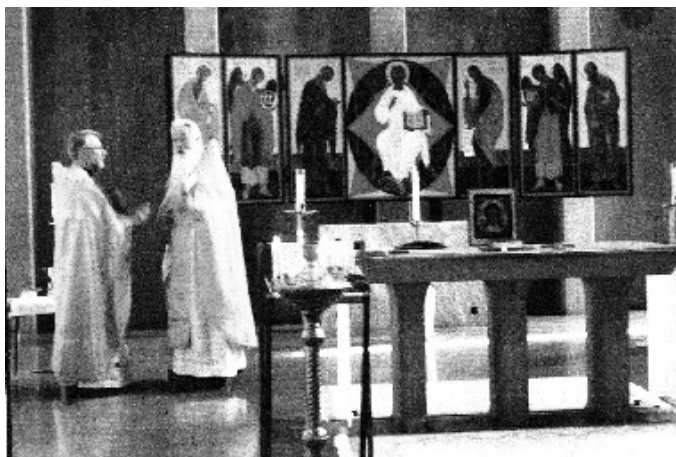
"Är någon av er sjuk skall han kalla till sig de äldste i församlingen, och de skall smörja honom med olja i Herrens namn och be böner över honom" (Jak 5:14-15).

Utän tvivel har detta sakrament sitt ursprung i den undervisning som Kristus Själv gav apostlarna men som inte fick plats i böckerna (jfr Joh 21:25), men som bevarats i Kyrkans levande tradition.

F. Angel

Mötet med fader Matias

Fader Matias kom regelbundet, fyra lördagar om året, till vår lilla församlingsgrupp i Skåne. Det var i andlig mening alltid ljust och festligt när han celebrerade Liturgin i S:t Laurentii kyrka i Lund och när han senare var med oss vid lunchen efteråt i en familjs hem eller på en restaurang på stan. När han besökte oss den 21 maj 2005 anade ingen att det var sista gången; ingen tycks då ha märkt något särskilt av hans sjukdom, utan man antog, och hoppades förstås, att den helt enkelt skulle gå tillbaka. Han ville helst inte svara på frågor om detta, men när jag ändå närmade mig ämnet, svarade han bara med låg röst: "Det är som det ska." Den dolda kampen mot sjukdomen och strävan att fortsätta tjäna som präst in i det sista blev hans livs största asketiska övning. Hans yttrande visade, att han var beredd att ta emot allt som var menat för honom i detta livet. Hans kärlek till livet var stor, liksom den till skönhet och form. Ibland avslutades Lundabesöket med en liten antikvitetsrunda på stan, särskilt till ställen som hade föremål formgivna på femtiotalet.

Alla som känner till historien om hur han kom till kyrkan som sextonårig och sedan "stannade kvar", som han sade, förstår att det fanns en bestämd väg som var utstakad för honom från början och som han var villig att följa. Den förde honom till ett helgjutet liv, där det viktigaste blev att tjäna inför Guds altare och att ta hand om de människor som sökte upp honom. "Han lever helt i Liturgin" sade någon om honom. För honom var kyrkans heliga handlingar evighetens inträdande i tiden. "När prästen celebrerar gudstjänst har tiden upphört", sade han till en journalist. "Han välsignar Guds rike, som är det rike vi formade, när vi kom till gudstjänsten." Han beskrev gudstjänsten "som en dyrbar sten som skall bevaras oförändrad till nästa generation, och till nästa..."¹

Så såg han också på kyrkan på Birger Jarlsgatan – den var hans ögonsten. Han vårdade sig om kyrkorummet och dess inventarier och gjorde allt för att hålla det i bästa skick. Han var noga med varje detalj. Han skaffade nya ikoner och nya textilier så snart behovet uppstod, allt för att öka kyrkans skönhet och goda funktion. Han kunde glädja sig bara över att han lyckats få tag i ett vackert bokmärkesband till någon av kyrkans böcker. Med hjälp av frivilliga krafter lät han under 2004 renovera församlingslägenhetens gästrum. Tapeterna med sina himmelsblå girlander på ljus botten och gardinerna med vackert genombruten väv hade han noga valt ut.

Fader Matias var en ofta anlitad föredragshållare, framför allt i ämnen som berörde ortodoxin och den ryska traditionen. Särskilt kunnig var han när det gällde emigrationen och dess historia. Flera gånger gästade han "Sophia - förening för studiet av östkyrkan" i Lund för att tala i dessa ämnen. Han var alltid välinformerad om den aktuella teologiska och kyrkliga debatten. På sina många och långa tågresor passade han på att läsa. Han ivrade också för att förnya gudstjänstens svenska språkdräkt och funderade ofta på nya användbara formuleringar.

Ikonkonsten var ett annat stort intresse. Första gången jag kom till kyrkan var det en helt vanlig måndag trodde jag, men det råkade vara dagen för Pokrov-högtiden, Guds Moders beskydd. Kansliet var stängt, men kyrkan var öppen, så jag gick in. Liturgin hade just slutat och jag bad då att

¹ Gerken Christiansen, Carina, "Tiden upphör att existera när Liturgin förrättas", *Näringsliv*, 1997-01-02.

få tala med fader Matias. Efter det att vi hade samtalat en stund i biblioteket gick vi ut i kyrkan och tittade på den framlagda festdagsikonen som visade Guds Moders uppenbarelse i Blachernaekyrkan. Där märkte jag fader Matias djupa intresse för ikoner och kände stor tacksamhet över att jag träffat på en präst som hade ett sådant estetiskt intresse. Sedan skulle det bli många samtal oss emellan om just ikoner. Det sista ikonmotiv vi utbytte tankar om var en annan Gudsmodersikon, den sällsynta "Guds Moder av de sju sjöarna" med den välsignande handen. När jag skrev om den ortodoxa ikontraditionen uppmuntrade och hjälpte han mig på många sätt. Men att han själv målat ikoner berättade han aldrig.

För den som lämnar en kyrka och träder in i en annan kan det ofta kännas svårt att avsluta inarbetade relationer och inleda nya. När jag konverterade hade jag en andlig ledare och biktfader, som vandrat med mig under många år. Fader Matias uppmanade mig att inte avsluta denna kontakt på vilket sätt som helst, utan ärligt och öppet, genom ett personligt möte. Så blev det och jag tänkte, att så skulle han velat ha det själv. Som biktfader hade fader Matias en djup förståelse, en andlig vishet och en öppen inställning. Han kunde visa på Guds vilja och förmedla Guds förlåtelse på ett varmt och ömsint sätt. En biktfader känner en människa både till hennes yttre person och hennes inre. Just därför kan det kännas så uppslitande när ens biktfader går bort: det var någon, kanske den enda, som visste vem jag i verkligheten var.

Som alla vet var fader Matias en person med hög integritet, som var mycket förtegen om ting som rörde honom själv. Och det var ju rätt – en munk är "död för världen", som hans svarta dräkt symboliskt talar om, och hans liv är enbart i kyrkan. På frågor om honom själv var svaret ibland tystnad. Då meningsskiljaktigheter visade sig i ett samtal blev det också tyst. Han hade inte tid eller intresse för några konflikter. Fader Matias behöll uppenbarligen också mycket av det tunga och svåra i sitt liv och arbete för sig själv. Samtidigt fanns hos honom humor, glädje och förlösande skratt.

Kanske var det hans kärlek till livet och uppgiften i kyrkan som gjorde att han inte ville avslöja så mycket om sin sjukdom. "Han var en ikon av en präst", sade ärkebiskop Gabriel om honom. Alla som såg fader Matias i Påskens gudstjänster kan inte annat än ha lagt märke till den rena, oförfalskade glädje som han utstrålade när han gav och tog emot Påskhälsningen. Det förefaller mig också som om "Kristus är Uppståndenen!" var ett uttryck som han särskilt älskade och ofta skrev och uttalade. Det var också de sista ord jag själv hörde honom säga.

"Bed för mig ibland", skrev fader Matias i sitt testamente. Förbönen innebär oändlig välsignelse både för den bedjande och den som han ber för.

*Sergius Bolshakoff berättar i sin bok *Russian Mystics* om sina möten med Nya Valamomunken fader Michael (†1961). En gång kom Bolshakoff till honom för att fråga om bönen för de döda. Innan han hann säga något räckte fader Michael honom en upptryckt predikan med namnet *Åminnelsen av de döda*. "Vi ska fortsätta att uppriktigt älska våra kära döda", skrev fader Michael där. "När vi själva dör, ska de komma ihåg oss i dödens stund med samma kärlek som vi ihågkommer dem med nu. Detta kommer att hjälpa oss. Vi tar avsked av dem här med tårar och böner; de ska möta oss med glädje och goda nyheter. De döda vet allting om oss och vad vi gör. De ser och hör tydligt när vi ber för dem. Om du helhjärtat vill hjälpa en avliden som var dig kär och i allt handlar enligt den heliga kyrkans bud, tillåt dig aldrig att tvivla på hans eller hennes slutliga frälsning."/--- "Det finns ingen död", sade han, "det är bara en passage från ett tillstånd till ett annat. För mig personligen är livet i den andra världen mycket verkligare än mitt liv här. Ju mer en kristen lever det inre livet, ju mer frigörs han från denna värld och omärkligt närmar han sig den andra. När slutet kommer är det lätt; den tunna slöjan bara upplöses."²*

Sophia Christina Schöldstein

MEDELANDEN FRÅN ÄRKESTIFTET

² Bolshakoff, Sergius, *Russian Mystics*, Cistercian Publications, Kalamazoo, Mich., 1980, s. 266 f.

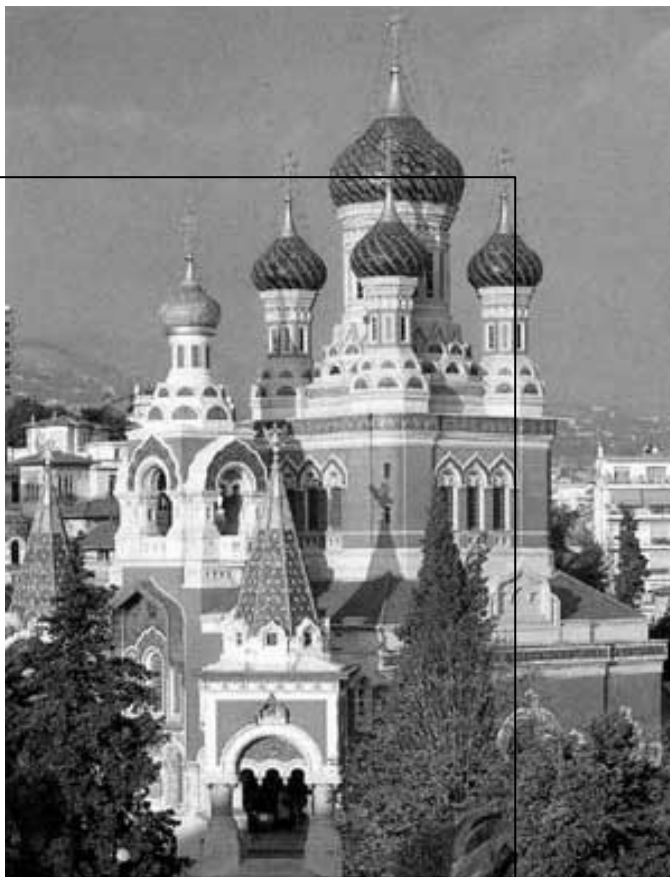
NICE: Den 7 februari infann sig en rättstjänare i Hl. Nikolauskatedralen i Nice på order av ordföranden i stadens högsta domstol. Ordern hade utfärdats på begäran av Rysslands ambassad i Frankrike för att man skulle få till stånd en inventering av de föremål och värdesaker som finns i katedralen. Därigenom förklarade Ryssland sig som katedralens ägare.

Församlingens föreståndare och dess ålderman vägrade i samförstånd med Stiftsstyrelsen att släppa in rättstjänaren i katedralen och hänvände sig omedelbart till domstolen med en begäran om återkallande av den utfärdade ordern. Man beslöt att hänskjuta ärendet till domstolen.

Stiftsstyrelsen, som sammanträdde den 9 februari under ledning av HH Ärkebiskop Gabriel, den Ekumeniske Patriarkens exark, uttryckte sitt fulla stöd för de åtgärder som hade vidtagits av ledningen för församlingen i Nice. Ärkestiftet bestrider påståendet enligt vilket den Ryska staten ”denna dag är ägare till katedralen”. Förhandenvarande dokument utvisar att katedralen är församlingens egendom, och församlingen är registrerad av den franska administrationen såsom staden Nices ryska ortodoxa Kulturförening under kanonisk ledning av Ärkestiftet för de Ryska Ortodoxa kyrkorna i Västeuropa inom den Ekumeniske Patriarkens jurisdiktion.

Lördagen och söndagen den 18-19 februari anlände HH Ärkebiskop Gabriel till Nice för att sammanträffa med församlingens ledning och medlemmar och leda gudstjänsten i katedralen. Lördagen den 18 februari hade han även ett möte med Nices senator och borgmästare.

Hl Nikolaus katedral i Nice byggdes i början av 1920-talet för privata medel, insamlade av medlemmar i den lokala kyrkliga komuniteten, på en tomt som gratis ställts till förfogande av tsaren-martyren Nikolaj II. Den har som förebild Vasilijkatedralen i Moskva. Den besöktes under förra året av 90000 personer.

**Meddelande från Stiftsstyrelsen
för de Ryska Ortodoxa kyrkorna i Västeuropa nr 06-06
av den 16 mars 2006.**

Även om styrelsen vidhåller uppfattningen att Ryssland denna dag inte har någon grund att betrakta sig som ägare till Hl. Nikolauskatedralen i Nice, så sätter den sin tillit till domstolens utslag och föredrar att inte yttra sig i ärendet, som de närmaste dagarna skall behandlas i en högre instans.

Icke desto mindre ger Stiftsstyrelsen uttryck för sin djupaste förbittring över de tvivel som framfördes i en intervju i tidningen "Nice Matin" (den 14 mars) av den ryske ambassadören angående hederligheten hos ledande personer inom den ryska ortodoxa Kultföreningen i Nice.

Stiftsstyrelsen erinrar med anledning härav att Kultföreningen bedriver sin verksamhet i enlighet med fransk lag (1905 års lag om skiljandet av kyrkan från staten) och att dylika angrepp är en direkt inblandning av en främmande makt i en religiös sammanslutnings liv, vilket regleras av fransk lagstiftning.

BIARRITZ: den 1 februari anlände till Biarritz en Kommission med fullmakt från Stiftsrådet för att återta besittningen av kyrkan liksom av församlingens akter i enlighet med staden Bayonnes domstols utslag, vilket även bekräftats av appellationsdomstolen i staden Pau (se föregående nr). Några viktiga dokument, liksom en antimins har ännu inte återlämnats.

MURMELON: från Ryssland har anlant en prästmunk med en viss erfarenhet av klosterliv, och han har bosatt sig i Alla Ryska Helgons skete i Murmelon i paristrakten. Med samtycke från dem som har grundat denna skete är han beredd att försöka återuppliva ett klosterliv enligt reglerna på Athos.

S:t SERGIUS TEOLOGISKA INSTITUT: den 16 december 2005 valde professorsrådet vid Institutet arkimandrit Job, professor i kyrkohistoria, till dekan. Han efterträder på denna post professorn och protopresbytern Boris Bobrinskoy, vars mandatperiod har utlöpt. HH Ärkebiskop Gabriel har bekräftat arkimandrit Job på den nya posten.

Förhållandena vid institutet är inte helt enkla, i synnerhet inte på det materiella planet. Den nye dekanen har tillsammans med professorerna och övriga intresserade personer inlett en allsidig utvärdering av problemen.

FINANSER: Stiftsrådet har tagit del av bokslutet för 2005 och gjort upp en budget för 2006.

ALLMÄNT FÖRSAMLINGSMÖTE DEN 14 MAJ 2006

Med kyrkorådets medgivande hålles det årliga mötet för medlemmarna i Kristi Förklarings ortodoxa församling söndagen den 14 maj 2006 direkt efter liturgin i kyrkan.

Anm. 1. Alla i Sverige bosatta ortodoxa, ej yngre än 24 år och utan avseende till kön, ålder eller nationalitet och som genom sin skriftliga ansökan blivit införda i församlingsboken samt betalt den årliga församlingsavgiften, äger rätt att delta i församlingsmötet.

Anm. 2. De som inte finns införda i församlingsboken äger inte rätt att delta i församlingsmötet även om de är kända som trogna gudstjänstbesökare och givmilda understödare av kyrkan.

Anm. 3. De församlingsmedlemmar som ännu inte hunnit erlægga församlingsavgiften för år 2005 — **1.000 kr** — ombedes göra detta **inte senare än 1 maj**. *De som lever under ansträngda ekonomiska omständigheter, kan erlægga medlemsavgiften uppdelad i mindre poster under hela året.*

D A G O R D N I N G:

1. Val av tre befullmäktigade att justera mötets protokoll.

2. Redogörelse av kyrkoherden för församlingens liv.

3. Ekonomisk redogörelse för 2005.

4. Budget för 2006.

Den ekonomiska redogörelsen för år 2005 och budgeten för år 2006 finns tillgängliga i kyrkan fr.o.m. söndagen den 1 maj. Alla som vill delta i församlingsmötet bör dessförinnan ha bekantat sig med församlingens ekonomi.

5. Avslutning av Revisionskommitténs granskning.

6. Val av en medlem till kyrkorådet med anledning av att mandattiden utlöpt för **Elisabeth Löfstrand**

Valberedningens förslag av kandidater till valet:

Elisabeth Löfstrand och Kristina Wemmenhög

7. Val av två medlem i Revisionskommittén med anledning att mandattiden utlöpt för

Gennadij Björkman och Mark Billman

Valberedningens förslag av kandidater till valet:

Gennadij Björkman, Mark Billman och Valentina Makarenko

Om någon vill föreslå andra kandidater skall valberedningen (Ruth Dobrina tel 579 714 19, Anna Wirback tel. 0175-731 29 och Natalia Markina tel. 755 68 05) kontaktas senast 14 dagar före församlingsmötet.

F. Angel

VÅRT LIV

Mottagen i Ortodoxin :

Pablo Sanches

Marianna Ajvazova

Dop:

Ljudmila, dotter till Anatolij och Agripina Gromazin

Maria, dotter till Gert Gösta Pauli Rosenbeck och Anna Rosenbeck

Anna, dotter till Arkadij och Nadezjda Pereligin

Vanessa, dotter till Vladimir Anatoljevich Emeshkin och Natalia Jurevna Tunnerman

Lars, son till Rune och Ruth Lagerson

Andrej, son till Johannes och Anna Peterson

Raisa Kousourova, dotter till Dmitrij och Anastasia Vorontsev

Maria Olson, dotter till Alexander och Olga Nechaev

Timothej, son till Timour och Anna Safronov

Marina, dotter till Harry och Liana Ruoklainen

Emilia, dotter till Tedros Tevelde och Kamilla Ekström

Andrej (Adrian), son till Nasser och Sofia Zia

Maria, dotter till August och Dorra Magnum

Iohann, son till Sergej och Ann-Joseffin Merkousiev

Kevin, son till Andrej och Tany Riksdahl

Martin, son till Agop Abdelke och Natalia Chudesnova

Stefan, son till Denis Alexandrovich och Galimullina Zakifovna

Iohanna (Kamilla), dotter till Magomedan och Maya Bikaev

Rahil Marchlak

Margarita, dotter till Georgij Simin och Natalia Mihajlovna

Maria, dotter till Anders och Elena Tilli

Nikolaj (Arthur), son till Evgenij Roudenko och Julia Kolesnikova

Danil (Remel), son till Tarass Zabrotsky och Julia Remel

Vigsel:

Victor Jakovlevitch Makarevitch och Ljudmila Anatoljevna Makarevitch

Pablo Sanches och Lana Georgievna Nasibova

Rolf-Gustav Zerny Jarl och Tatiana Lapshina

Andrej Borisov Alexandrovitch och Leila Rimbach Sosoevna

Michael Ragnar Hellström och Anna Eleonora Haglund

VI ÖNSKAR MÅNGA LYCKOSAMMA ÅR!

Begravningar :

Eugenius Sienikin, född 1913; stoftet fört till New York, USA

Eudokia Zygelbaum, född 1927 - Skogkyrkog. kv. 32

Valentina Domratcheva, född 1934 - St:Botvids begravningsplats

Nina Doudka, född 1917 - Skogkyrkog. kv. 60

Rakhil Marchlak, född 1913 - Skogkyrkog. kv. 15

EVIG ÅMINNELSE !